

Sygn. akt VII Ka 268/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Tomkiewicz (spr.)

Sędziowie SSO Remigiusz Chmielewski

SSO Leszek Wojgienica

Protokolant st. sekr. sądowy Jolanta Jankowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Janusza Płońskiego

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2014r.

sprawy skazanego **D. Z.**

o wydanie wyroku łącznego w sprawach; SR Lidzbark Warmiński II K 169/11, 2) SR Lidzbark Warmiński II K 543/11, 3) SR Lidzbark Warmiński II K 193/12, 4) SR Lidzbark Warmiński II K 358/12, na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Bartoszycach VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z/s w Lidzbarku Warmińskim

z dnia 13 grudnia 2013r. sygn. akt VII K 358/13

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. P. kwotę 144 zł. tytułem obrony skazanego w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 33,12 zł. tytułem podatku VAT od tej należności.

UZASADNIENIE

D. Z. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1/ Sądu Rejonowego w Lidzbarku Warmińskim z dnia 15 czerwca 2011 r. (sygn. akt II K 169/11) za czyn z art. 278 § 1 k.k. popełniony w nocy z 25/26 stycznia 2011 r. na karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

2/ Sądu Rejonowego w Lidzbarku Warmińskim z dnia 20 kwietnia 2012 r. (sygn. akt II K 543/11) za czyny z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. popełnione w nocy z 11 grudnia 2011 r. oraz w nocy z 06/07 grudnia 2011 r. na karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 (trzech) lat, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego w Bartoszycach VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Lidzbarku Warmińskim z dnia 30 kwietnia 2013 r. zarządził skazanemu wykonanie kary pozbawienia wolności,

3/ Sądu Rejonowego w Lidzbarku Warmińskim z dnia 06 czerwca 2012 r. (sygn. akt II K 193/12) za czyn z art. 288 § 1 k.k. w zb. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełniony w nocy z 24/25 stycznia 2012 r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 (czterech) lat, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego w Bartoszczach VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Lidzbarku Warmińskim z dnia 28 lutego 2013 r. zarządzono skazanemu wykonanie kary pozbawienia wolności,

4/ Sądu Rejonowego w Lidzbarku Warmińskim z dnia 21 września 2012 r. (sygn. akt II K 358/12) za czyn z art. 279 § 1 k.k. popełniony w nocy z 02/03 lipca 2012 r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności

Sąd Rejonowy w Bartoszczach VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Lidzbarku Warmińskim wyrokiem z dnia 13 grudnia 2013r. w sprawie VII K 358/13 orzekł :

I na podstawie art. 569 § 1 kpk, art. 85 kk w zw. z art. 86 § 1 kk połączył skazanemu D. Z. kary orzeczone prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Lidzbarku Warmińskim w sprawach o sygn. akt II K 543/11 (pkt II) i II K 193/12 (pkt III) jednostkowe kary pozbawienia wolności i orzekł wobec skazanego karę łączną w wymiarze 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

II na podstawie art. 576 § 1 kpk stwierdził, że w pozostałym zakresie połączone wyroki podlegając odrębnemu wykonaniu,

III na podstawie art. 572 kpk umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego,

IV na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy - Prawo o adwokaturze w zw. z § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii adwokackiej adw. R. P. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych 60/100) w tym podatek VAT tytułem wynagrodzenia za obronę wykonywaną z urzędu,

V na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Powyższy wyrok łączny zaskarżył obrońca skazanego D. Z. w części co do punktu I na korzyść skazanego.

Skarżący powyższemu wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej kary łącznej w wymiarze 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, a polegającej na zbyt znacznej jej surowości, która niewątpliwie przejawia się w pominięciu przy jej orzeczeniu zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania tejże kary pozbawienia wolności (art. 69 § 1 k.k.) i to pomimo udokumentowania przez Dyrektora Aresztu Śledczego w O. stabilnego i właściwego zachowania skazanego, a przy tym krytycyzmu prezentowanego przez wymienionego co do swojego dotychczasowego trybu życia, a co za tym idzie, niewątpliwie wymiernych efektów działań resocjalizacyjnych podejmowanych wobec jego osoby, a tym samym potwierdzenia pozytywnej prognozy kryminologicznej na przyszłość, która to pozwalałaby na zastosowanie wobec niego wskazanego powyżej środka probacyjnego.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części, poprzez orzeczenie wobec skazanego wskazanego powyżej środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności na stosowny okres próby, ewentualnie o zwrócenie niniejszej sprawy Sądowi Rejonowemu w Bartoszczach VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Lidzbarku Warmińskim, do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy wskazać, że Sąd wydaje wyrok łączny w sytuacji gdy zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej, a więc gdy sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co

do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, przy czym Sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

Mając to na względzie należy stwierdzić, że warunki te spełniły odpowiednio wyroki wskazane w pkt. I sentencji w zakresie kar pozbawienia wolności. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku określono podstawy łączenia kar orzeczonych za poszczególne jednostkowe czyny i w tej sytuacji odwołać należy się do argumentacji wskazanej na k.42 odw.-43, zwłaszcza, że apelacja w tym zakresie nie zawiera żadnej merytorycznej argumentacji, która stanowisko Sądu Rejonowego mogłaby skutecznie zakwestionować.

Odnosząc się natomiast do zarzutu rażącej niewspółmierności kary łącznej orzeczonej wyrokiem łącznym z dnia 13 grudnia 2013 r. należy wskazać, iż brak było podstaw do ukształtowania wymiaru tej kary w kierunku postulowanym przez obrońcę skazanego. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji właściwie ocenił wszystkie okoliczności przedmiotowo i podmiotowo istotne mające wpływ na ukształtowanie kar w wyroku łącznym, przy zastosowaniu zasady asperacji. Słusznie podnosi się w orzecznictwie, że „zastosowanie zasady absorpcji, asperacji czy kumulacji przy orzekaniu zarówno kary łącznej, jak i wydawaniu wyroku łącznego uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami, objętymi tymże skazaniem. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski jest związek przedmiotowo-podmiotowy łączący te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione”. Wskazuje się nadto, iż decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma względem na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej, a popełnienie więcej niż dwóch przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji” [Komentarz do art. 85 kodeksu karnego G. Bogdan, Z. Cwiakalski, P. Kardas. J. Majewski. J. Raglewski, M. Szewczyk, W. Wróbel, A. Zoll, Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I, Zakamycze 2004, wyrok SA w Łodzi z 20 września 2001 r., II Aka 154/01.

Przenosząc te uwagi na grunt niniejszej sprawy zauważyć należy, że jeśli chodzi o karę łączną orzeczoną w pkt. I sentencji wyroku łącznego, to brak było podstaw do orzeczenia w tym wypadku kary łagodniejszej. Nie można zatem podzielić argumentacji obrońcy skazanego w tym zakresie. Podkreślenia wymaga bowiem okoliczność obciążająca, to jest uprzednia karalność skazanego za przestępstwa przeciwko mieniu, m. in. popełnienie przez D. Z. kolejnego przestępstwa przeciwko mieniu w nocy z 02/03 lipca 2012 r., za które został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 21 września 2012 r. w sprawie o sygn. akt (...), na karę 1 roku pozbawienia wolności. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy słusznie podkreślił w uzasadnieniu orzeczenia, że wątpliwym pozostaje deklaracyjny krytycyzm skazanego co do nieprzestępania porządku prawnego w przeszłości, a tym samym brak gwarancji co do właściwego korzystania z dobrodziejstwa, jakim jest warunkowe zawieszenie wykonania kary w sytuacji skłonności skazanego do powrotu do przestępstwa. Wobec podniesionych okoliczności oraz mając na uwadze postawę skazanego, jego poprzednią karalność brak było podstaw do przyjęcia, że wobec skazanego zachodzi pozytywna prognoza, uzasadniająca zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary .

W konsekwencji orzeczenie kary łącznej w punkcie I sentencji w wymiarze roku i ośmiu miesięcy pozbawienia wolności w żadnym wypadku nie może być uznane za rażąco surowe. Sąd meriti zasadnie uwzględnił bowiem występujące w sprawie okoliczności łagodzące i obciążające oraz to, iż przestępstwa objęte wyrokami opisanymi odpowiednio w punkcie I skierowane były przeciwko tym samym dobrom chronionym prawem, a czyny, za które orzeczono kary jednostkowe charakteryzowały się bliskością czasową ich popełnienia. Nadmienić przy tym należy również, iż aktualny kierunek zmian ustawodawczych dotyczących wydawania wyroków łącznych wyraźnie zrywa z przekonaniem, iż instytucja ta w założeniu swym winna być stosowana wyłącznie w celu poprawy sytuacji prawnej skazanego.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok jako prawidłowy utrzymał w mocy - art. 437§1 k.p.k. art.438pkt.4 kpk.

O wynagrodzeniu za obronę skazanego wykonaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym, orzeczono na podstawie art. 29 ust 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r.- Prawo o adwokaturze (Dz.U. nr 16, poz.124 z późn. zm.) i § 14 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielanej z urzędu (Dz. U. 2002 Nr 163 poz. 1348 późn. zm.).

Sąd Okręgowy biorąc pod uwagę trudną sytuację materialną i osobistą skazanego, który nie ma żadnego istotnego majątku i aktualnie przebywa w warunkach izolacyjnych, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. uznał za słuszne zwolnić go od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.